

Uit de pastorie – week 48

Wat achter ons ligt

Afgelopen zondag begon de adventstijd. We stonden stil bij het indrukwekkende 'Ik zal' van de HEERE, dat meteen na de zondeval klonk (Gen.3:15). Wat neemt Hij genadig het initiatief! En wat staat dit 'Ik zal' als een machtige belofte boven de wereldgeschiedenis, ook nu. Zonder dat ik het van tevoren beseft had, sloot deze tekst nauw aan op de laatste preken over Openbaring. De vijandschap die de Heere in het paradijs afkondigde, wordt bij het naderen van de Dag des Heeren alleen maar feller en scherper. Wie onrecht doet, zal nog meer onrecht doen. Wie vuil is, zal nog vuiler worden. En als reactie daarop zal wie heilig is, nog heiliger worden. En wie rechtvaardig is, nog rechtvaardiger. Naast de machtige belofte dat het Nageslacht van de vrouw (en dat Nageslacht is Christus) de kop van de slang zal vermorzelen, zegt de Heere dus ook dat het nageslacht van de vrouw (en dat nageslacht is het volk van God) in vijandschap met de boze en zijn werken zal leven. Zijn gemeente is immers een volk dat uit de duisternis getrokken is tot Zijn wonderbaar licht, een gemeente die heilig is omdat haar Heere heilig is. Dat blijft toch een kwetsbaar punt, die heiligheid van de gemeente. Een worsteling is het om in deze wereld die meer en meer in het ongeloof en de zonde wegzakt, in heilige liefde en gehoorzaamheid aan de Heere te leven. Of zakt de gemeente ook weg als het gaat om een besliste overtuiging in handel en wandel voor Hem? Daar zit ik wel eens over in. Maar ook dan geldt weer: 'Ik zal'!

Zondagmiddag preekte ik in Assen. Ik kan de weg naar het Noorden wel dromen na al die keren dat we met Else naar Groningen reden. Het riep juist zondag zoveel herinneringen op, de dag waarop ze twee jaar geleden met Jan-Willem trouwde; en juist in deze weken op weg naar 18 december, nu de avonden opnieuw donker en kil zijn, de bomen kaal worden. Bij elke kilometer op de A28 kwamen de herinneringen boven en daarmee de pijn, het verdriet, het gemis. Wat is het ook na een jaar nog pijnlijk vers.

Maar toen begon de dienst in Assen. Een goeie 30 kerkgangers, een dankbare kerkenraad die verwonderd zegt: 'we zijn er nog!' – want menselijkerwijs gesproken had deze gemeente allang niet meer kunnen bestaan. Ook nu weer voorzag de Heere wonderlijk in de ambten, en dat voelen we helemaal mee als we bedenken dat het aantal leden zo klein is. 'Ik zal', klonk het ook daar. Als we bidden voor de kerk, laten we dan niet alleen aan de plaatselijke gemeente denken waar we zelf bij mogen horen, maar ook aan al die kleine gemeenten in ons land die soms nog meer dan wij proberen te volharden in het kerk-zijn.

Wat voor ons ligt

Komende zondag is het de tweede adventszondag. In de morgendienst in de Grote Kerk zal de heilige Doop bediend worden. In doopdiensten zingen we altijd Psalm 105:5, over God Die Zijn waarheid nooit geweld aandoet of verbreekt. Hij houdt woord. Hij denkt meer aan Zijn verbond dan wij. Maar wat bedoelt deze Psalm daarmee? Verrassend is dat deze lofzang in het Nieuwe Testament wordt overgenomen door Zacharias (Luk.1:72,73). Psalm 105 verwijst dus naar Christus en daarmee wordt het een mooie Psalm om in een doopdienst in de adventstijd te lezen en te zingen.

In de avonddienst in de Oosterkerk hopen we aan de hand van zondag 21 onderwezen en gevormd te worden in ons denken en geloven aangaande de kerk. In onze tijd een bijna onmogelijke opgave, gezien de verdeeldheid en gebrokenheid van de kerk. En ook gezien het individualistische perspectief vanwaaruit wij naar de kerk zijn gaan kijken. In het Reformatorisch Dagblad volg ik met grote aandacht de artikelen en ingezonden stukken over kerkelijke eenheid. Maar we blijven ook daar in een kringetje om elkaar heen draaien. Willen we het nu eigenlijk wél of willen we het nu eigenlijk níet?! Geldt voor het lichaam van Christus dezelfde strijd als Paulus met zijn lichaam in Romeinen 7 dat hij als hij het goede wil, het kwade nabij ligt? De geest wil wel, maar het lichaam niet? De Geest wel, maar het lichaam (de gemeente) niet? Al met al kunnen we ons in dit thema geweldig verslikken. Laten we zondagavond maar gewoon eens bij het begin beginnen: het heerlijke getuigenis van de Schrift waarin de kerk een geschenk van de Heilige Geest is, ook in deze barre tijd. We bidden elkaar gezegende diensten toe tot eer van de Heere.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw een hartelijke groet in de Heere aan u en jullie allen.

Uw A.J.M.